

af dette Ting, at jeg var den eneste, der var til Stede og paa Venstres Vegne førte Ordet ved denne Lejlighed. Jeg har med stigende Forbavselse set den ene Forklaring af, hvad der var blevet sagt, afløste den anden, og jeg vil sige, at Sandheden er under denne Bevægelse kommet til kort, for der er ingen Tvivl om, at den første Meddelelse, der var fremme i Pressen, og hvorefter Statsministeren skulde have sagt: Ja, naar Bønderne gaar fra Gaardene, saa staaar der jo 50 000 arbejdsløse til at overtage dem, er rigtig. Selv om Statsministeren nu bagefter har godkendt en anden Ordstilling af, hvad der blev udtalt paa Mødet i Bov, ændrer det jo ikke Realiteten, ikke med et eneste Ord. Det eneste, der vel kan forandres, er Formen, den bliver mindre stødende, Realiteten er den samme.

Jeg vil gerne ogsaa her til Rigsdagstidenden fæstne det, som jeg ved denne Lejlighed sagde til Statsministeren i den Anledning. Jeg udtalte, at jeg ikke kunde forstaa, hvordan det var muligt for Statsministeren at fremsætte en saadan Udfordring overfor den slesvigske Bondestand. Jeg troede, at Danmark i det hele taget vilde være daarligt tjent med, om danske Bønder, der dog forstod at drive deres Jord — det kunde man dog ikke nægte —, paa Grund af den Politik, som Statsministeren havde ført, skulde gaa fra Gaardene og erstattes med Folk, som ikke forstod sig paa det; det vilde Danmark nationaløkonomisk være daarligt tjent med. Nordslesvig og det gode Forhold mellem Danmark og Nordslesvig var daarligt tjent med, at Statsministeren fremsatte en saadan Udtalelse, som han maatte vide vilde afstedkomme megen Fortrydelse. Han skulde ikke, syntes mig, til den Skade, som hans Erhvervspolitik havde tilføjet Landbostanden, føje den Haan, der laa i, at Bønderne kunde afløses af de arbejdsløse. Statsministeren vil erindre, at jeg karakteriserede hans Udtalelse paa denne Maade, og jeg tror, Statsministeren vilde have gjort bedre i — Lejligheden var der senere — paa Stedet at tage denne Udtalelse tilbage.

Aarsagerne til Utilfredsheden dernede ligger, som jeg har sagt, dels i Administrationen, selv om det er det mindste, dels i de økonomiske Forhold. Her spiller Regeringens passive Holdning overfor Tysklands Toldpolitik en afgørende Rolle, dernæst spiller den Udvikling, som Kreditpolitikken har antaget, en afgørende Rolle, og sidst og ikke mindst spiller den Valutapolitik, der er ført, eller rettere sagt de Konsekvenser, Regeringen har draget af sin

Valutapolitik, en afgørende Rolle. Det er de tre Ting, af hvilke Utilfredsheden suger Næring.

Hvad den tyske Told angaar, kan jo ikke et Menneske nægte, at den har ramt Danmark haardt, men navnlig Jylland og da i særlig Grad Nordslesvig. Stillingen er jo den, at de tre Fjerdedele af Nordslesvig driver et Landbrug, der for en meget stor Del med sin Kreatureksport er henvist til det tyske Marked, og derfor ser man stadig hen til, om det skulde lykkes at skaffe bedre Afsætningsvilkkaar. Og ved Afsætningsvilkkaarene drejer det sig ikke blot om Tolden som saadan, det drejer sig ogsaa om Muligheden for Aabningen af flere Pladser, til hvilke vi kan sende Kreaturer. Det er begrænset til nogle ganske faa, og Følgen deraf bliver, at der ved Tid og Lejlighed ophobes alt for mange Kreaturer paa Markedet; og derfor daler Priserne alt for stærkt. I en Tid som Efteraaret har Hamborgs Marked været udsat for stor Tilførsel, og derfor er Priserne dalet meget stærkere, end de ellers vilde være. Vi finder derfor, at Regeringens Holdning i denne Sag er for passiv.

Det høje Ting kan sikkert erindre, hvorledes den højtærede Udenrigsminister i Fjor vurderede Spørgsmaalet om den tyske Told paa en for os ret gunstig Maade. Ministeren mente den Gang ikke, at den forhøjede Told vilde træde i Kraft i Juli, og han byggede dette paa Faktorer Syd for Grænsen. Men ganske vist byggede Udenrigsministeren sit Hus paa Sand. Faktum er jo, at den forhøjede Told traadte i Kraft. Nu har Befolkningen set, hvorledes Regeringen, da den aabnede Forhandlinger, ved en forholdsvis lille Indsats var i Stand til at aabne en Ventil med Hensyn til Hestetolden, var i Stand til at aabne en Ventil for Slagterivarer og for Ost. For denne ene lille Ting opnaaede man i hvert Fald visse Fordele. Nu forstaaar den sønderjydske Befolkning ikke, hvorfor Regeringen ikke forsøger ved en større Indsats, ved Forhandlinger om en Del af vore nuværende Industritoldsatser, at skaffe os Lempelser paa det Sted; hvor vi trænger til det, nemlig for Kreatureksporten.

Jeg retter derfor det Spørgsmaal til Udenrigsministeren: Har man fuldstændig opgivet at fortsætte Forhandlingen med det Formaal at skaffe Luft for Kreatureksporten, eller har Regeringen fremdeles denne Sag under Overvejelse, og kan der ventes et Initiativ fra den i den nærmeste Fremtid? Jeg mener for mit Vedkommende — og deri ved jeg mig i Overensstemmelse med